

NUNNAN SOM HOPPADE AV

Under åren som nunna var hon emellanåt helt avskuren från omvärlden.

På så vis missade Chimey både metoo-uppropet
och när covid-19 pandemin eskalerade.

– Idag vill jag leva mer utåtriktad, säger Chimey, som valt bort att vara nunna
och som gärna skulle vilja dela andligheten med någon.

Text och foto Petra Carlsson

Lama Victoria Chimey Victoré

Gör: Buddistisk präst, dharma- och meditationslärare, motivationstalare, poet, författare, fotomodell och företagare, driver skydancerworld.com

Bor: Stockholm.

Familj: Singel.

Ålder: 55.

● Det är med ett varmt leende hon dyker upp med sin resväska på ett kafé i Malmö, från ett kraftigt förse-
nat tåg från hemstaden Stockholm.

Dagen därpå ska **Lama Victoria Chimey Victoré** undervisa i meditation på en yogastudio i staden som hennes hjärta klappar lite extra för. Malmö har varit hennes hem under en period. Som så många andra platser.

Hon sveper den långa vita sjalen över axeln och slår sig ner i fåtöljen. De lackade naglarna matchar de svarta byxorna.

Det är några år sedan Chimey avsåde sig sina nunnelöften, efter tolv år i olika kloster i Himalaya och Nordamerika. Hon gläntar på dörren till det världsliga livet.

– Jag experimenterar. Nu tittar jag på hur jag bäst kan dela med mig av den andliga kunskap jag har. Jag är ju inte bunden, har inga barn eller familj så jag är beredd att resa och även flytta dit jag behövs bäst. Om det så är i Malmö eller New York.

Är det lite spännande att vara så öppen för framtiden?

– Ja, jo, både och. Mitt liv har varit lite väl spännande ibland, säger hon och skrattar högt. Mitt hjärta har dragit mig hit och dit. Men nu är jag 50-plus och börjar bli lite bekvämare, så jag tycker det är väldigt gott att kunna sitta ner i lugn och ro hemma.

Många nyare vänner känner henne som nunnan lama Chimey. Men hon är fortfarande Victoria för familjen här i Sverige.

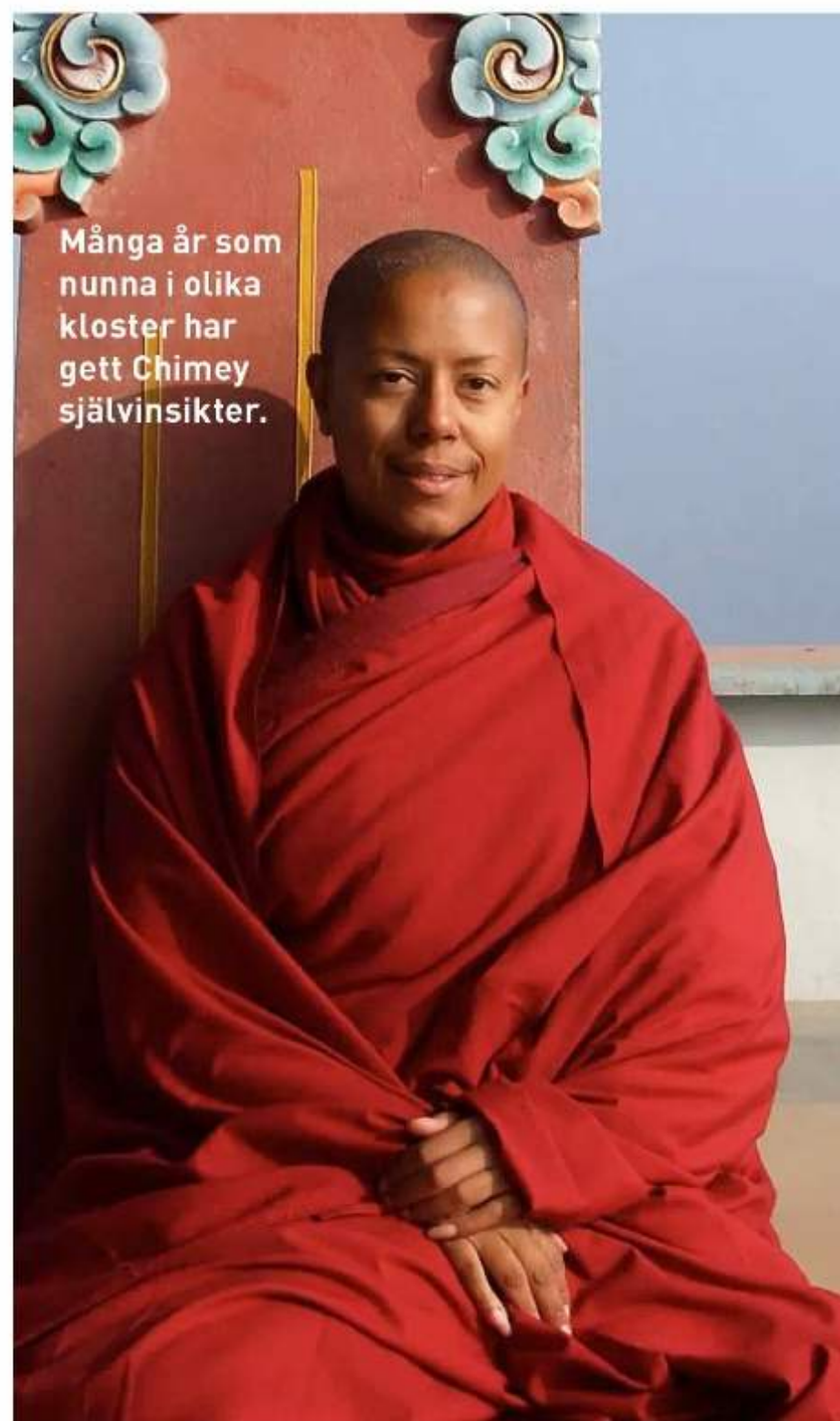
Hon växte upp i Stockholm med en svensk mamma och en amerikansk pappa.

– Pappa lever inte längre. Jag höll i hans begravning i Kalifornien. Han kom från en konstnärlig släkt. Själv var han målare, konstnär och kompositör och poet. På mammas sida är det olika typer av ledare, så jag har fått en kombination av dem.

När Chimey var sex år sade hon att hon skulle bli artist när hon blev stor.

– Tack och lov hade jag föräldrar som lyssnade och tog mina önsknin-
gar på allvar, så de satte mig i dans-
skola året därpå.

I tonåren blev det Balettakademins yrkesskola, följt av Kulturamas teaterlinje. Därefter kom hon in på Scenskolan i Stockholm med inriktning fysisk teater.

Senare började hon arbeta som koreograf, med konstnärliga uppsättningar och med musikartister. Hon var koreograf för **Orup** ett tag. På meritlistan finns också en MTV Music Award. Victoria koreograferade det svenska popbandet The Creeps musikvideo *Ooh – I like it*.

Efter en tid som programpresen-
tör på TV4 började hon fundera på
att jobba med yoga och meditation.

Det andliga sökandet väcktes
tidigt, men det kom inte hemifrån.

– Jag har haft en naturlig närvaro
i det andliga sedan jag var barn. Men
jag har växt upp i ett västerländskt
land, där buddismen tyvärr än i
dessa dagar är så pytteliten, så det
barnet som jag en gång var måste ha
haft någonting med sig för att kunna
ha en så enorm dragning till de här
sakerna.

Hennes första möte med organise-
rad andlighet kom när hon som
11-åring började besöka Stock-
holms Spiritualistiska Förening.
En vuxen vän följde med. Men det

– Jag har haft underbara kärleksrelationer i mitt liv

var när hon läste en artikel tillsammans med en skolkamrat som hon hittade allt hon var intresserad av.

– Medialitet, meditation och geometriska former – och det hette buddism. Det var något för mig! Så jag sökte mig till Zenbuddhistiskt center i Tallkrogen i södra Stockholm i tidiga tonåren.

Resande och undervisning blev två röda trådar i Chimeys vuxna liv.

Det var blandade reaktioner från omgivningen när Chimey bestämde sig för att gå i kloster. Det var mer än en längtan, ”det var ett oundvikligt kall”.

De som kände henne väl förstod.

– Men givetvis saknade de mig. Svårast var det för min mor, så det gällde att vara extra medkännande och mjuk där.

Under de tolv kringresande åren som nunna, hälsade Chimey på hemma ibland, och idag har hon en nära kontakt med sin mamma.

Hade du haft någon kärleksrelation innan du blev nunna?

– Ja, jag har haft underbara kärleksrelationer i mitt liv, men de sista två åren före nunneordinationen avstod jag från kärleksrelationer då jag visste att jag snart var på väg.

Mest levde Chimey i kloster i Himalaya. Det är i dessa trakter, i norra Asien, som den tradition av buddismen som hon tillhör är starkast, vajrayana.

Men i nunneklostren för vajrayana-buddismen, lever det nästan uteslutande flickor från Himalayatrakten, berättar Chimey.

Helt enkelt var det inte.

– Vi västerländska kvinnor som blir buddistnunnor är ofta fullvuxna, i trettio-, fyrtio-, femtio- och sextioårsåldern. Där har vi ett oerhört glapp i åldrar, så att kliva in och leva med en grupp tonåringar är inte särskilt lätt. Sedan har vi också språkförbistring-

en, så man blir isolerad i gruppen.

Därtill kommer levnadsstandarden.

– Hur mycket man än vill och hur tålig man än tänker sig vara, så är det en stor skillnad på hur vi lever. Vilken mat vi äter, hur allt sköts runt omkring, sömnvanor och annat som gör att det är väldigt svårt.

Senare, under sitt första år som färdig nunna, var Chimey på ett kloster i Kanada med både munkar och nunnor. Även där blev det krockar.

– De som kom dit tog tillfälliga löften för ett år och sedan åkte de tillbaka hem till sina flickvänner, pojkvänner och arbeten. Jag var en som lämnat allt för att leva livet som buddistnunna, så det blev märkligt för mig att vara kvar i sammanhanget en längre tid.

Så hon åkte tillbaka till Asien, och det var där hon tog sin fördjupande

utbildning vid Palpung Sherabling Monastery i Indien, varvid hon fick namnet **Chimey** som betyder odödlig på tibetanska.

Hon fann till slut sin buddistiska hemvist i den tibetanska Karma Kagyu-linjen, och sin huvudlärare **Karmapa Ogyen Trinley Dorje** i Bodhgaya i Indien. Efter att ha bott och studerat på olika kloster i Himalaya, och deltagit i och själv lett pilgrimsvandringar, tillbringade Chimey fyra år som nunna i Hans Helighet Karmapas kloster i Upstate New York.

Där gjorde hon vad som kallas en klassisk *Lama retreat*. Under tre och ett halvt år gick Chimey in i slutna retreat tillsammans med fjorton andra kvinnor, avskurna från omvärlden, efter att ha lämnat ifrån sig sina mobiler.

Huset var inhägnat av ett högt

Som ett oundvikligt kall. Så beskriver Chimey längtan efter att gå i kloster.

– Det skulle vara fantastiskt fint att få dela det andliga med någon nu, säger Chimey, som av sagt sig nunnelöftena.

– Som nunna har du en församling, som uppfyller många av dina sociala behov

– Här i Sverige umgås vi ofta genom att bjuda in till en middag och då tackade jag alltid nej. Och om det är tillställningar är det ofta alkohol med, vilket man inte dricker som munk eller nunna, så det blir att man umgås mer med nunnor, för att man helt enkelt är bekvämare kring människor som har liknande livsstil.

– Men nu är det fritt fram att bjuda mig på middag, säger Chimey med ett smittande skratt.

– Vad gäller alkohol så är det en del av min experimentfas nu, så jag har druckit något glas champagne för att fira, men jag vill känna mig fram.

Efter att ha levt länge i celibat, fanns det en längtan efter närhet och romantisk kärlek, när du tog beslutet att lämna klosterlivet?

– Hm, jag kan väl säga så här att som nunna har man i bästa fall en församling, och den uppfyller så många av de sociala behoven; närhet, samhörighet, att ha någon att tala förtroligt med – även i viss mån beröring. Bortser man från det rent

romantiska och sexuella så finns det inte särskilt mycket att sakna, om man har en församling.

För artisten Leonard Cohen var det åtrån efter att få dela säng med en kvinna igen, som fick honom att lämna klosterlivet.

– Jag är öppen för det nu, att dela livet med en partner – det skulle vara fantastiskt fint att få göra det, men den längtan var inte min drivkraft ut ur nunnelivet, som för **Leonard Cohen**. Jag tänker snarare tillbaka till begynnelsen, vi kommer från ett liv där nära relationer var en självklar del av vardagen, och att jag kan vilja ha den gemenskapen runt mig igen.

– Jag minns att det kunde finnas en saknad efter fysisk närhet de första tre åren som nunna, som klingade av när jag kom in i mitt nya liv.

Om du ser tillbaka på den kvinna du var innan du levde i kloster, hur ser du på henne idag?

– Med stolthet. När vi är mitt i någonting, så ser vi ofta oss själva som inte tillräckligt bra, men sedan

när vi tittar tillbaka tänker vi: ”Men det var ju jättebra det där jag gjorde, jag såg ju jättefin ut.” Så tittar jag i backspegeln nu så känner jag att det var en annan person på många vis, men jag gillar henne också.

I tolv år har du levt helt i det andliga och som nunna. Vad är det viktigaste du har lärt dig?

Chimey sitter tyst en stund, säger sedan att det handlar om hur viktig kombinationen av medkänsla och visdom är.

– Vi pratar om något som lite hårt kan kallas ”idiot compassion”, det är när man är medkännande och empatisk men inte har någon klokskap om hur man kan hjälpa andra. Och vice versa, att man har jättemycket kunskap men inte förmåga att uppleva empati och värme för andra. Det blir extremer som inte är hjälpsamma.

Vad har du för drömmar nu och framåt?

– Att mitt liv ska vara till gagn för mig själv och andra, det är det jag ber om varje dag. ●